

[Madsen-Mygdal.]

skyldes ikke disse offentlige Institutioners mageløse Evne til at føre Hus med, hvad der er betroet dem, men det kommer simpelthen af, at de har Skatteydernes Midler i Baghaanden, det er en stor Fordel, og alene i Kraft deraf kan det offentlige købe Jord billigere, end private kan det. Men det er altsaa ikke nok. Her kræver man, at Staten og Kommunerne skal kunne tage for sig, hvor det passer dem, uden Hensyn til, hvad Jorden koster i det frie Marked, og at de simpelt hen skal kunne tage Jorden til Skattevurderingens Tal, til Grundskylden.

Og her staar vi overfor et Spørgsmaal, som det vist er bedst, at vi taler ud med hinanden om. For det er jo en Opfattelse, som bliver gjort gældende fra socialdemokratisk og radikal Side, at det er saa retfærdigt, at man kan tage Jorden til det, den er ansat til i Skat. Jeg maa nu her sige, at jeg har ikke altid været sikker paa, at de Radikale havde den Opfattelse. For nogen Tid siden tror jeg nok, de havde en anden Opfattelse, men det kan naturligvis have ændret sig ligesom saa meget andet for de Radikale.

Jeg skal tillade mig at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa nogle Udtalelser, som daværende Folketingsmand Zahle, den nuværende højtærede Justitsminister, fremsatte i Folketinget under Behandlingen af den socialdemokratiske Regerings Jordlovsforslag i Samlingen 1925—26. De findes i Folketingstidenden Spalte 2301 til 2305. Ja, det er jo mange Spalter, og jeg skal ikke trætte Tinget med at læse dem op, men jeg vil anbefale ærede Medlemmer at læse dem. Jeg skal kun sige, at den nuværende højtærede Justitsminister, der da var Medlem af Tinget, havde Indvendinger at gøre mod det socialdemokratiske Forslag, og han udtalte i Begyndelsen af sin Tale, at

„det er heller ikke velbegrunderet, at man skal ekspropriere efter den Vurdering, som er kommet frem til Skatteefterretning“.

Han kommer derpaa ind paa en udførlig Dokumentation af det uretfærdige i, at der bliver eksproprieret Jord efter Skatteansættelsen. Det er en meget god Begrundelse, som jeg altsaa anbefaler ærede Medlemmer at gøre sig bekendt med. Men under Omtalen af dette Forhold kommer den højtærede nuværende Justitsminister ogsaa ind paa en Tanke, som han siger, at Departementschefen i Landbrugsministeriet, Departementschef Waage, skulde være Fader til, nemlig at den, som ejer Jorden, skal svare Skat af det Beløb, som Jorden er værd efter dens Handels- og Omsætningsværdi, ellers me-

ner han, at der ikke bliver taget Skat nok af Jordejeren. Det har Departementschef Waage søgt at begrunde i en Tidsskriftsartikel. Han vil derfor, siger det ærede Medlem Hr. Zahle, at man skal have Lov til at ekspropriere efter det Beløb, Jorden er ansat til til Skatteefterretning, idet han siger, at derved tvinger vi Jordejeren til at ansætte Jorden til Skatteefterretning til saa høj en Værdi, at han føler sig tjent med at afstaa Jorden til den Værdi. Denne Tankegang gaar den højtærede Justitsminister saa ganske og aldeles imod, og han forklarer, at det bryder jo ganske med Regelen: lige Skat paa lige Jord, som har faaet sit Udtryk i, at man beskatter Jorden efter dens Middelværdi; det tvinger dem, der nødigt vil af med deres Jord, og det kan være rigtigt nok, det er i Regelen dem med mindst Jord. Det vil sige, at man faar ikke lige Skat paa lige Jord, men høj Skat paa Husmændenes Jord med nedadglidende Skala, jo større Brugene bliver. Og det daværende ærede Medlem Hr. Zahle sluttede denne Omtale med at sige, at

„jeg mener altsaa, at han“ — det var Landbrugsministeren og den samme Landbrugsminister, som nu indehaver dette Embede — „er kommet ind i et galt Spor, og jeg tilraader saa indtrængende, som jeg kan det, at han kører ud af dette Spor“. Men nu er altsaa den højtærede Justitsminister og hele hans Parti rullet ind paa det samme gale Spor.

Jeg maa give ham Ret i hans Kritik af, at man bruger Skatteansættelsen som Ekspropriationsgrundlag. Jordens Ansættelse til Skat har et helt andet Formaal. Det, der forlanges og bør forlanges af Skatteansættelsen, er, at den er ensartet indenfor Kommunen og fra Kommune til Kommune hele Landet over. De Skatter, der tynger paa Jorden og Ejendomsbesidderne, er hovedsagelig Amtsskatterne og de sognekommunale Skatter, men for denne Skatteydelse er det i og for sig ligegyldigt, om Jorden sættes til 200 Kr. eller til 400 Kr. pr. Tønde Land, hvis blot den ansættes ens over det hele. Det er jo ogsaa det, som er Vurderingsmyndighedernes Hovedopgave, og den paa-gældende Skattelov paa lægger netop ogsaa at foretage denne Vurdering paa et tænkt Grundlag. Det skal være den middelstore Bondegaardsjord, og det skal være Jord i middelgod Kultur uden Hensyn til Ejerens Indsats med Hensyn til at bygge en intensiv Landbrugskultur op, enten det er i selve Jorden eller i de Bygninger, Besætning og Inventar, der knytter sig til Ejendommen. Og det viser sig jo — det ved vi meget vel —, at der er stor Forskel mellem Vurderings-